

VOSÍ ŘEKA

VYDÁVÁ T.O. ČERNÝ HAVRAN

PROTIVÍN

7*
Jaro 92

VYCHÁZÍ
PRO OSADNÍKY

ZABRDI - 1973

PRISAHAM!
 ŽE TOHLE JSME, MÁŠ
 MY, PŘED PADESA, PRAYDU
 TI LETY. SUNKO...

Čteš, když tě to baví
 hraješ, když máš náladu
 píšeš, když máš inspiraci
 jdeš na pivo, když nemáš prázdnou kapsu
 žiješ a snažíš se, aby to klapalo
 jedeš na vandr, když tě to stará dovolí
 tam jsi spokojenej, v lesích a lukách
 je tam svět bez rozčilování
 v klidu a s chutí vychutnáváš
 alespoň zbytek toho co ti nikdo
 nemůže zakázat - to je paráda...

TOM

3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26
6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23

ÚNOR

MĚSÍC NADEJE

Nám spřátelská osada z Krnova T.O.Snyk znovu slavila. Po oslavě krále Olafa který se dožil padesáti let se znovu sjeli kamarádi z celého kraje, aby oslavili padesátiny korunního prince Longa. Samozřejmě, že nechyběla ani výprava z naší osady T.O.Cerný havran.

PROLUSTROVANÝ ŽIVOTOPIS LONGA
KORUNNÍHO PRINCE

Stalo se již tradicí, že na vědomost bližší trampské veřejnosti se dává k lepšímu "pravidelný životopis" právě čerstvého padesátníka a tím je tentokrát kamarád Long.

Jeho vylíhnutí se datují koncem roku 1941 v městě kapitalistického Baťova Zlína. Dle lustrací jsme zjistili, že nemá Long zase tak pravý dělnický původ, jaký celý život propaguje. Dokonce se tu vyskytuje i buržoasně byrokratický příbuzenstvo v podobě strýce - presidenta Brazílie. Další strýc byl velkouzenárem a aby se to nepletlo do třetice strýc další byl majitelem hřebčína v padesátých letech - kulak.

Své dětství však už Long prožívá v Krnově, kde začíná chodit do školy a prožívá tu i převrat Vítězného února 1948. Po tomto obrovském vítězství dělnictva se hrdě hlásí i k přejmenování jeho rodiště na Gottwaldov, což mu později dělá v hlavě obrovský rébus - hned Zlín, hned Gottwaldov, takže neví kde se vlastně narodil...

Jinak ale má odmala velmi rád přírodu a ve škole vyniká nad všemi - ovšem jen v přírodopise. Rád bruslí, lyžuje, plave a nechybí u žádné lumpárny. Strašně rád jezdí pod stan, umí upytlačit rybu - chytit do oka sajíce - prostě se v něm projevuje zálesák.

Asi v 13 letech se stává trampem, absolvuje s kamarády s ulice vandr podél celého toku Sázavy. Na vojnu díky své kolohaňtácké postavě rukuje k protiletadlovému dělostřelectvu, aby co nešťastnější s kanonem, sundal rukou. Shodou neuvěřitelných okolností rukuje s Mostu do Pezínku kde se střetává s kamarádem Olafem a tu se s většinou prokádrowaných mazáků stávají Černí baroni - pětépáci.

Po návratu z vojny se podílí na založení osady T.O.Snyk a pak prožívá veselé a bujaré období svého života. Pije vše kromě vody a močůvky. - Po nastolení královského demokratického systému v osadě se časem stává korunním princem - bez nároku na královskou korunu, protože ví, že král je "zvolen" na doživotí.

Na udržení své pozice ve -Snyku- pořádá bohatou hostinu pro své kamarády které má rád a které si vybral - sešlo se jich k jeho 50 nám pošeňaně.

Tak milý LONGU, ještě dodatečně gratuluji, ještě jednou padesát a pak zmizí a nezavázej.

AHOJ - tvůj pán a král OLAF I v.r.

Mám rád přírodu, neboť je toková samorostlá, cílevědomá a moc toho nenakecá
J. Suchý.

Co je to drzost? Vsít tehýni se límec, vyhodit ji ven a tam jí říct:
A jáje, kam tak spěcháme, drahá matičko ?

Jeho životopis - jakoby do tříle, divočiny, ženu a děti, to chápu! Ale toho dědečka si moh nechat doma. - hekecaj, toho blázně taky povědovat.
A k čemu? - "Založíme s ním hřbitov."

S T A R Á   B A Š T A

.....

Když přejdete starou klenutou most přes Čertovku, která sbírá vody v protivínských horách a lukách, okolo Pařezí-dojdete po krásy rybníka Svarsenberk k samotám Rabinů. Poblíž chaty kamaráda Betlema a ještě blíž k baráku osadníka Jardy se nachází stará bašta. Dnes na ní kraluje kamarád Bogin-ktorej jí dal do oajku. Před ní se tu však vystřídalo mnoho rybářů-baštýřů. Ale to není hlavní na tomto vyprávění. Věci dozajista znáte spisovatele a tuláka Haška, autora světoslávného Švejka. Hašek měl vždy vztah k českému jihu-i jeho voják Švejka se touto krajinou prochází. V jeho povídkách se vyskytují známá jména. Jak je možné, že Jaroslav Hašek znal tento kraj pod píseckým a protivínským lesem? - Na již zmíněné Rabinské baště se totiž narodila matka Haška. Pocházela z rodu Jarešů-samotný rod byl jedním z nejstarších v jižních Čechách. Už v roce 1598 se objevuje na gruntě č.8 v Mydlovarech. Děda Haška byl knížecký baštýř a ten musel sloužit na všelijakých místech v kraji. Služba si asi nevybírala a ryby v srdci Jihu bývaly tím nejvýnosnějším zbožím. Sloužil i na známé Ražické baště o které je sepsána i povídka. Ta však není jak vyplývá z Haškových povídek u Ražic, ale je kousek za vsí Skály směrem na Stětice, na malém poloostrově u Tvrzského rybníka. Poutavá historie o tomto rybníku a kraji je v knize vodnanského spisovatele Písaře-Kopisty-kniha se jmenuje Zlatá stezka. - Haškův, tehdy ještě neotec jezdil za svou živoucí i do Protivína. Bydlela tehdy v malé domku za špejcharem. Kdo ví, co později vedle haškovo rodiče daleko na druhý konec Čech, kde se v listopadu narodil. - Okolí Rabinské bašty je opravdu zajímavé. Opočal v lesíku Jalovčí stojí dodnes malá usedlost s názvem Landíkova hadovna. Nikdy se již nedovíme, zda-li předci kamaráda Putny zde pěstovali hady, či je li pravda, že na samotě řádil roj loupežníků. - Samota Zelendarky je zase zajímavá tím, že se zde točil film Duhová kulička a na hráncích okolních rybníků rostou první hříbky s jara. Nově postavený Rabinský rybník se svými 40 ha je největší postavený rybník v Čechách po druhé světové válce.

Kraj pod protivínskými horami si mezadá v ničem s nedalekou Šumavou.

OTROK VĚTRŮ.

Šlupka

Na pouti svojí, bílou vzducholodí
orkánem dravým přepaden jsem byl,
roserván padal obal s plachtoviny
a já se řítíl dolů s ní.

Tak blížil jsem se směrem k Zemi
a strachem a pádu posedlý
jsem savšel oči stiskem pevným
do říše snů mne převedly...

Dole jsem nechal věčné vření
výpary lidských lásek, neřestí,
výpary potu, sloby, milování,
výpary lidských neštěstí.

Když opustil jsem zemský díl
a zhausen vlastníma bytím
tápal jsem jako netopýr
opilý světla pitím.

Tu proutku kouselného švihem
jsem rázem v džungli ranní byl
jsa jedním z mračen kolibříků
jsem nektar z orchidejí pil.

Jak smaragd vznášel jsem se k neb:
a nektarem tím opilý
zpíval jsem píseň lásky k slunci
a neustával na chvíli.

Roku 1915 byl na Šumavě sestřelen sup
bělohlavý kterému je domovem severní
Afrika. Vlastní ho šumavské muzeum v
Kašperských horách.

Trempského setkání v Praze roku 1931 se zúčastnila i osada s Písku Rudá Tajga. Ze Strakonice pak osady T.T.T. /táhne to tady/ a Los Caballeros. Ti pak všichni pořádali II. trempskou slesinu. Účastníci se manifestačně usadili při restauraci "V Ráji". Hospodský se sálek velké účasti a hospodu uzavřel. Kamarádi šli tedy druhý den navštívit "Svehlův hostinec". Po občerstvení se manifestačně zúčastnili pohřbu chudého dělníka Kuneše jaké pak bylo jejich překvapení, když po návratu na tábořiště zjistili, že camp je obsazen policajty v plné zbroji. Zjišťování totožnosti trvalo plně čtyři hodiny. Přesto jej policajti nezvládli, poněvadž někteří klouci se šli přihlásit i vícekrát s falešnými jmeny. Popravdě se slesiny zúčastnilo asi 200 trempů z nichž někteří přišli pěšky i se vzdálených míst.

Samotný Kubát zemřel 12. února. 1932 - necelý rok po vydání jeho vyhlášky. Redakce časopisu TRAMP organizuje delegaci do SSSR. Mezi jinými jsou v ní i zástupci Rudé tajgy - Olda Březina, Pepík Čulík a Pertlíček. Celá delegace, asi desetičlenná se sešla po velké námaze v Berlíně a jen část dostala od sovětského konsulátu víza do SSSR. Většinou to byli trempové - byla mezi nimi i jedna žena. Ostatní se vraceli po rúanu zpět do Čech a pak byli většinou zadrženi, jako J. Pušík. Ostatní se po SSSR protloukali všelijak a byli rádi když se za nějakou dobu vrátili zpět do vlasti. V době 1930-40- bylo dění v osadě poznamenáno velkým kamarádstvím a i dobré pohody. Přišla ale okupace a vybrala si i své oběti. Terča Štěrbová-Spolcová zahynula v koncentračním táboře Osvětim. Olda a Pepa Březnických byli oba savřeni na 3 roky a když se vrátili Pepa za rok zemřel. Jarda Spole byl od Němců týrán a zemřel ve vězení. Konečně přišlo osvobození a život v Rudé Tajze začal nabívat na kvalitách. Staví se chaty. Ale s vybudováním Orlické přehrady, byla lokalita osady satopena.

Za osadu Rudá Tajga jezdili: Josef Daněk s ženou Marií, Luděk-Bill-Zídek, Jaroslav a Václav Vackovi, Jarda Soutoka, Olda a Pepa Březnický, Olda Vitásek, Jan Bláha, Bohouš Mergl, Eman Strnad, Kája Brabeneo, Josef Humpál, Jarda Eliáš, Jan Kozelka, Karel Škvor, Jarda Samšuk, Franta Koubeo/chatař/ Vítá Velíšek, Jarda Zák, Pepík Ambrož a jiní.

N E D Ě M E S E
pivní poesie

TOM - 1986

V dobrý partě na slesině
u piva to začíná
cínkať kryžle, barman lítá
vydrží to stará pípa?

Hlasy stávají se drsný
kytary hlas slábne v síle
ruku sem a ruku támhle
sedím jako na kobylo.

Pivo teče po podlase
s kamarády je tu blase
bez starostí, bez průserů
když na to mám, rád tu žeru.

Tahle píseň nemá dospít
barman křičí- patrola!
Ve měiku se musí dopít
a přeháme do dvora.

Šerif místní policie
sklamane jen pohlíží
v knajpě místo čundráků
jenom hlasy z televize
a pár prásdných tupláků!

Tak si představte, povídá jeden - mažečka mě tak
namíchla, že tady piju už lo tou plsen- Jo, jo, ty
ženský nás stojí pěkný peníze!!!

TAK VONO UTEKLO DVACET LET, DVACETKRÁT KOLEM NÁS PROŠLO VÁNOČNÍ
 ZOUZLO! KDO BY TĚMÁ ŘEK, ŽE SE SEM BUDEME STÁLE VRACET. VŠAK JS
 PRAVDOU, ŽE KDO CHYBE KOUZLO TĚLŮHÍ A ROMANTIKYTEN JE UŽ
 ZABAŽEN NA CÍM ŽIVOT. MÁŠ SKRCHNÍ CAMP NA KAMBEJKU MÁ 20 LET I
 TAK JAKO KLUCI Z PĚSKU MAJÍ SVOJI NEDALSKOU RYHÁRNU ZA MĚSTEM -
 TRAMPOVĚ Z HUBVAR CITY CHODÍ HRÁT PĚŠKY NA RANČÁK, TAK U NÁS SE
 CHODÍ DEVĚT KILÁKŮ NA KAMBEJK. JAK JE ZVYKEM I O LOŤSKÝCH VÁNO
 ČÍCH SE VYDALA NAŠE OSADA NA CAMP - NA HRĚBEN "HCR". VÁNOČE SE
 BLÍŽILY A ATMOSFÉRA BYLA FAJE. - NA CAMPU ZANOŘEL OHNĚ, ZAVLÁLA
 OSADNÍ VLAJKA A ŽAZÁKIL JAK JE ZVYKEM SMRČEK. - SPOLU S NASTÁVA-
 JÍCÍM VEČEREM ZAČAL PADAT NA KRAJ SNĚH. - RYCHLE JSME SE PŘESU-
 NULI DO HOSPODKY V KRČ, KDE JSME SI MĚI ERZAVĚ MOKU KAZPÍVALI A
 ZAVEROMĚNALI NA DÁVNÁ LĚTA. SHAD NĀM PAJDA DĀ SÍLU DO DALŠÍCH -
 DVACETI LET A NĀM TO POŠLAPĚ ZNOVU A ZNOVU SEM KĀBORU. VĀNOČNĪM
 LESM ĚEL TENTO DAV- BILL, BOJDA, BILLOVE JUNIORĪ, ĚIT, KYTKA, PŮTRA,
 BETLER, JANDA, SHORRY, SOŘIČEK, HĪRA ĚPACĪR, POLOVIČKĀ. . A H O J .

Víte že....

Bavorský les je malý rozsahem, má rozlohu
 13 tisíc hektarů v porovnání s připravova-
 ným parkem Šumava který má mít 30 tis.hek.

Na břehu Plešného jezera uvidíte kámen
 /ve vodě/-je na něm knižecí korunka s
 nápisem 13. srpen. 1838. To bylo vytesáno
 na památku první návštěvy tehdy 8-letého
 dědičného prince Jana Nepomuka Schwarzenberka.

Na Modravě byla dřív hospódka "U ostruha"
 majitelem byl šumavský Němec. Scházeli se
 zde pytláci a pašeráci. Na harmoniku jim
 hrával kapelník Polata a dřebánek piva pil
 i pověstný hajný Paleček.

O umrlých prknech na Šumavě píše už K. Klosterman.
 Byl zvykem popočit mrtvého na prkno do chvíle než
 bude položen do rakve. Před padesáti lety, byla ta-
 to prkna opřena u křížků, božích muk. Neboštek někdy
 ležel na prkně i dlouhou dobu. Za sněhových vánic,
 nebyl možné jít na hřbitov. Dnes jsou všácností .

Při svatbě Viléma s Rožmberka s Annou Marií
 markraběnkou badenskou v roce 1571 na Krumlo-
 vě se snědlo 110 divočáků, 4 460 sejičů, 1 800
 volů, telat, vepřů, 8 241 kusů drůbeže, 5 200 -
 raků a 30 000 vajec - vypito bylo 303 sudů
 piva, 1 100 sudů vína - 40 tun šampaňského!!!!

6. září 1869 - v Huzinci byla 500letá celava naro-
 zení mistra Jana Huzá. Schromáždilo se zde asi na 60 000 tis. lidí.

Les skončil, země se rozevřela. Farmy, sekce za sekci. Sekce se rovná jedné čtvereční míli. více než dvěma a půl čtverečních kilometrů. Sekce jsou z původního lesa vydělené out lines-průseky, po kterých jsou také budované cesty. Pastviny, pole, plochy čerstvě odlesněné. Někde se vymět po odvezení dřeva pálí, jinde se pařezy nahrnou na hromady, tak zůstanou.

Aut málo, ale každé táhne za sebou vlečku prachu. Horizont naprosto přímé cesty pět kilometrů daleko, za ním dalších devět, jednou dokonce 24 . Měřil jsem to. To není jízda to je drncavé parkování. Vkrádají se myšlenky na fixování volantů. Příjemné nudné! - Sem tam vidím koroptve a i bažanty-zemědělství je i zde chemické, jak jsem byl později informován. I625-km od začátku cesty. Fort St. John-musím nakupovat. Kromě tabáku v piksele za pouhých 18 dolarů/!/ kytku pro hostitelku a něco pro děti. Rádio v autě vysílá tak pěknou country, že jsem jí dopůl dne poslouchal. Všechna ta kanadská města jsou stejná a nezajímavá-jedno však musím zaznamenat-ženy zde chodí pěkně oblečené. Jen indiáni jsou ošumtělí, často špinaví, dosti je jich ve městě vidět. - Potkal jsem dvojici. Ona o něco vyšší než on, v úzkých černých kalhotách-černé bluze, snědší pleť, úhrnem krásná ženská. On měl též černý oblek. Když přešli, musel jsem otočit, všiml jsem si, že nejsem sám. Jemu se vzadu v dlouhých černých vlasech pohupovala dvě široká, hnědobílá pera. Bylo to grációzní. I ten způsob, jakým šli-každý krok byl výrazem hrdoosti. Šli po své zemi.

I671- Kiskatinaw River Canyon- dlouho jsem stál na mostě, který se pod těžkými, trucks houpal. Tyhle řeky musí být krásné na sjíždění, s výjimkou míst, kde vodopády padají dolů do propastí.

I706-Dawson Creek je také jáméno města. A multý kilometr Alaska Highway. Musel jsem se toho Pyramu dotknout dlaní, ofotit ho a pak si koupit svazek stejných pohlednic. Na tabuli jsem četl, že sem poprvé dr. G.M.Dawson přišel v roce 1879, když hledal cestu pro železniční trať, ale do roku 1914 sem ani pořádná cesta nevedla. Až v roce 42 byla budována Alaska Highway ze strachu před napadením Japonci. Za neuvěřitelných 9.měsíců bylo hotovo 1532 mil včetně 133 mostů. Dokázalo to za nějakých - 140 000 000 dolarů asi 11 000 vojáků a 16 000 civilistů. Cesta má bohatou historii. Zabralo by to mnoho místa, ale je to zajímavé. Vzpomněl jsem si z nenadání na český Protivín, kde se táhla stavba jednoho kinosálu pomalu generaci. Ach jo! - KONEČNĚ! Přešel jsem hranici mezi British Columbia and Alberta-ocitl jsem se ve studené, vzdálené cizině. Též jsem podle ohromné tabule přešel hranici časového pásma, měl jsem správně svoje časoměrky postrčit o hodinu napřed. Neučinil jsem, ostatně u darovaných digitálek od polských podniků v jedné české hospodě

to ani neumím. A stejně jsem z toho zmaten. Podle mapy je hranice časového pásma někde o trochu pár desítek kilometrů dál. Nevím.

Prší až se leje!

ISOI- Beaverlodge- u budky před hospodou je přivázán větší hnědý medvěd, uvázaný a vyopaný z reklamních důvodů. Odtud jsem zatelefonoval příteli. Pár minut poté přijel pick-up se dvěma Čechy, jeli jsme kousek za ves, k domku na pozemcích velké farmy. - Další dva dny jsem nejel, jen jsem byl vožen a ohodil jsem po blízkém okolí.

Chtěl jsem kysi psát knihu s titulem "Mý a Pohraniční stráž". Však jsem devět roků dělal s touto institucí roztroušené zkušenosti, jako Oni se mnozí. Sebral jsem však nyní všechnu svoji vůli - a nebudu odbočovat!

V roce 1974 přišel na Oboru, samotu kousek od Žofinky, pár, mladičkových manželů. Trochu zvláštní lidé, uzavření, jen jsme se potkávali, párkrát se vyhledali. On dělal různé drobné práce po lese. Později se přestěhoval do Novohradských hor, osada Leopoldov. Tam jezdil s koněm, dřevo přibližoval. Nakonec nejen dřevo přiblížil... Jednou před léty osmi vezl za železnou oponu - iron curtain seno. A nevrátil se. Pohraniční stráž měla o zábavu postaráno, leč bylo pozdě. Věc byla horší, že v seně byla ještě manželka se dvěma dětmi a přítel s manželkou a jedním děckem. Zkrátka - sedm jednou ranou. Tato epizoda by byla ozdobou mé knihy, kdybych ji býval byl napsal. Titulové byly nyní mými hostiteli. Po nějakém měsíci v rakouském uprchlém táboře přistání v Ontáriu, po třech letech práce na farmě tak na Západ, farma v Alberta až dodnes. V sezoně traktor i kombajn, mimo práce ve mlýně a prodej krmiv. Žena je doma, stará se o hospodářství i děti - pět jich mají. Opravdu vládne srdečno. - Věřící lidé! Asi jsem nepoznal člověka, který by tak dobře znal Bibli jako tento dělník. Je to zajímavé i geosociálně. Britská Kolumbie je prý bezvěrečná, ale Alberta, až do Ontaria má "biblický pruh" - oblast silně osídlenou věřícími lidmi.

Byl jsem v místě seznámen s dalšími českými manželi. Na otázku, jak se sem dostali, jsem slyšel: "Bůh nás sem přivedl". Věřím, že věci mají řád, ale, že Bůh je bytost, velký šéf, který vše ohlídá, se mi zdá až nemoudré. To přesvědčení, že Slovo Boží je všelék... Ani ten blbej aspirin nezabere pokaždé. - Dost - chci popisovat cestu, filosofující uvažování sem moc nepatří... Kdo ví? Smažil jsem se dozvědět o všem tom co nejvíce, i o zemědělství. - Do místnosti vtrhli, dva lidé - železničář a lesní technik. Tak jsem do hospody musel. Tady jsou hospody pěkné. Navštívili jsme pivnici Nelson. Na plátno promítány videoclips - písničky s textem v obraze. Zajímá mě repertoár - zrovna tuhle písničku zpívá Pavel Bobek "Veď mě dál, cesta má ... ale budiž, domů mě nutně museli vést. Piva jsou zde těžká, druhý den jsem se dozvěděl, že jsem v lokále recitoval i ruský básně! Socialistické vzdělání zanechá v člověku stopy na celý dlouhý život!

Mezi známý postavy na jihu čech v 16. století patří i Jakub Krčín. Psali a říkali o něm ledacos, spíš zlého než dobrého. Tejral lidi a dával je popravovat-holt byl to pán. Takovej byl názor, kterej ještě před nedávnem psali ale podívejme se na Krčina z jiné strany .

Už jako kluk byl jinej než ostatní děti. Zatímco se jiní honili po pastvinách a v lesích, Jakub byl zamkřejší a spíše samotář. Rád sedával u rybníků a potoků, v lesích věděl o každém stromě i o pohybu zvěře. Zajímali ho staré chodby a jeskyně do kterých se neohroženě jen se svíčkou a psem pouštěl. Jeho otec, vladyka, brzy postřehl jeho zájmy a Kubu nechal študovat. Patřil mezi nejlepší a zvládl i Karlovo univerzitu. Ale i tam utíkal ke své velké lásce k přírodě. Pak začínal jako pomocný správce v klášteře v Borovanech, kde si ho všiml Rožmberk a vzal ho na své panství. Konečně se pohyboval mezi spoustou močálů a nespoutaného vodstva. Protože měl přístup k archivním mapám a záznamům, získal celkový přehled o vodě celého jihu. Začínal s malými úpravami a končil s rybníky, které ve světě nemají svou rozlohou obdoby. V povodí Lužnice, Soběslavsko, Třeboňsko i na Nových Hradech v okolí Byňova, tam všude je vidět jeho práce. Několik rybníků i stok upravil i na Vodňansku a Protivínsku. Brzy si získal oblibu u svého lidu i u panovníka. Dělní rybníkáři tvořili pevnou partu, která šla za svým hejtmanem, jak se zpívá v rybníkářské hymně. Ale jak si dokázal oblibu u prostých lidí udržet? Nikdy se nebál máknout, šel do nepohody, bahna i vody. Za každý dobře provedený úkon lidi dobře poplatil penězma i podaroval pivem. Rybníkáři pobývali ve stanech a podle potřeby se přesunovali na různá místa. A co víc? Aby drsní chlapi neutíkali, hejtman jim zajistil i přísun masa-totíž ženskéjch. Tedy ne cizinecká legie, ani stará paciřickáv tomto nebyla první. Takovej byl Jakub Krčín zdá se z druhé strany. Zemřel skoro v zapomění a svůj dřevěnej spacák má v Obdenicích, poblíž Milevska.

Řidič Ferry přejel slepici.
Zastavil, popad mrtvou slepici
za nohy a nesl ji k chalupě,
kde potkal malého hochu.
Je to vaše slepice?-ptá se.
Ne-e, my placaté slepice nemáme!

Do samoobsluhy zavítal tremp
Šunka.- Kde máte košík? ptá se
přísně prodavačka u pultu.
Šunka se hrozně rozlobil a pak
nařval: Copak koušu?

V O S Ě Ř E K A - číslo 40. - vychází pro osadníky a okolí .

I 9 9 2

NEPRODEJNĚ

V německém utěšovském táboře si mnozí lidé z americké spravodajské služ-
by prověřili a nabídku mi spolupráci. "Poděpsal jsem, stal jsem se agrar-
ním chodcem.

Ale proč jste podepsal a stal se tím, čím jste se stal?

Zkusíte se na vše dívat tehdejšíma očima. Vždyť bylo jasné, že režim na-
místo, aby nás porazil jen sborovým přídavem, že každý kdo chce žít ve svo-
bodě musí k tomu nějak přispět. Viděl jsem jak lidé týrali ve věze-
ní. Proto jsem podepsal.

Možná jste přežil?

Ani bych to spočítat nechtěl.

Podíval jste se na stěnu? Tedy Hrabalovu cestou?

Měl jsem své trápy, ale musel jsem je strýdat, na příkaz ještě opakovaně
bych brzo doplatil. Zvonková, české lidky-to byl můj ráj, kde jsem to do
ře mohl. Když jsem šel i se svým společníkem Kubelou i přes Kelnova.

Podíval jste se na stěnu?

Ano, měl jsem se vrátit a dopadení... a taky marinka, když ji pustili a
troufala a já ji tajně navštívil, mi řekla, ohlavo, jevíli možná čekat
se dělat, dělat to tak, ale jako máma bych to raději viděla v rukvi, než
aby se jim dostal znovu do rukou. Vím co by to šlo, a stejně by se to
nepěšilo.

Chodili jste zahrojeni?

Jít brzo ubrání, by se rovnalo poloviční selavnosti. Byla vlastně svým
spůsobem vězňem, kterou jsem musel vést. Ale nechtěl k osobnímu jsem
nechtěl, to ne. Ani po určitě bránu. Možná jsem je měl za násob, státi-
lo známou. Ale to nebyl náš díl. By se měli spíš střítu vyhnout.

Ale došlo k nim. Co bratřova smrt...

Ano, bratr. Stránil byl u kamenné správy, jak se stáli na novinářem.
Když nás tehdy v Sovětské Rusi odcházeli, pak odročili, vyhlili si vstoupit i
na hrotěch. Julina jim všem našel a před několika roky zemřel v Ka-
ně. Tomka a Bohumila sestřili a vezli do vězení v Pražské věži. Tam
se ota pokusili o útěk. Bohumilovi to vyšlo, ale Tomka dopadli, hrozně
stýrali a pak prošli Jáchymovem, Příbramí. Bohumil se potom se svou je-
ště nákrabě sešel v Káňsku a potom šel se svou společně spát a pře-
vedl si na hranice česka. Potom šel pro svou sestru byla hrůzná a my vie-
šli u Českých Lhách do látky. Bohumil bez varování spustili palbu a
Bohumil to přežil, když jsem se náho se čarou šel celou noc.

Co byl potom, a se šel?

V prosinci 1949 jsme vešli na Lápad dva politické vězni, mladé dívky,
a soumarukého mostu došlo k zhasnutí přestřelce. Pak zatkli skoro celou
moji rodinu, manželku, sestry, manželé byli mi přibuzné se tehdejší soube-
sky a zembelci od jednotlivých útvarů se veděli, kdo nás dostane.

Víte kdo šel u soumarukého mostu strážníkem Kofího?

Ne, všichni jsme strážili jako šelci. Mohl jsem to být já, možná někdo
jiný.

A když jste se potom v očích pohraničnická sestřil v sí rytickou legundu
oběti letu dle

Byl jsem, ještě tak tři roky, do dvunapadesátého. Mnoha lidem které jsem
převédl jsem jistě zachránil život.

Jak to vypadalo?

Americký šel nám potom některým řekl, že jsme ušili dost a bylo nám
umožněno uvažovat se se sořem. Přivítal jsem to, byl jsem unavený, upotře-
bovaný a trápilo mě revma, které jsem si po cestách šungvou ubral. Dnes
již v Chicago, má děti vnučata.

Vracíte se ve vzpomínkách často zpět?

Láhalo se nás, že jsem byl chyben a vždy jsem se snažoval po probuzen
že to není pravda. Po listopadu nám ukázali... není to divné!

Vždy když vlezu do vlaku a vidím někde v s vagoně sedět trampstvo tak zavěším a sednu si kousek opodál. Nikam si - snad vyndají kytary a bude hrát-cesta tak aleapon snadnoji uteče. Ale jak je vidět, to již není vůbec zvykem. Tento záležitost na naše lovazs nahoru na Šumavu, to byl motoráček plavaj smíchu a zpěvu. Jen na trati Píseň- Budějovic, byl vždy poslední vagon vždy vyhledávaný trampstvo- tady se šlovek, dozvěděl kam jet na potlach příští sobotu, naučil se nové písnička a poznal kamaráda. Skoda- je to behušel minulosti. A v sobotu zase - při návratu z Písku si to hrnu ke skupinoc kluků v maskáčích- snad budu mít štěstí a bude huiba. Každny pectivě sbalený, očus šálky, sekara, lovecký mš, lano. Asi je čeká divočina Šumavy- trochu jsem jim sebal závidět- jejich mládí, svobodu a i ty dva dny co je tam někde v lesích čekají. - Překvapení přišlo brzo. Již delší dobu jezdí podle jejich řeči ke kamarádovi na chalupu. Jeden dokonce prohodil, že usdu narozbalit již možná tři měsíce. Proč taky, vždyť tam se spí v peřinách a kdo by se s cajkem ráno znovu zbytečně balil, no! Hned jsem přental závidět a již se těšil, jak se svým sedm let starým synem vrazira ráno vyrazíme pěšky na náš /rodinaj/ oam p u lížší rokle na mláto. - Ještě jsem stačil zaslechnout, jak jeden z těchto "peřináků" prohodil- ž a hlavně aby na nás Tomáš čekal na zastávce s autem". - Tak se mě zdá, že ten pravej vanár se všim tím co k nám patří začíná pomalu mizet. Kdybych se raději nejlil ale nevíu, nevíu...
 ..

POZOR - BANJO JANDORÉK- STRAKONICE - 29.-30.5.92 .....

11.4. TRAMPSEJ PORTA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH .....

Gross Arber.

Škoda lidí má všelijaké cíle. Nedávno Pope Kucsek psal z dalekého USA, že by chtěl srojit celý státý od jihu k východu a od pak sem sem tam okolo pobřeží. Jarda Světka zase chce žít jako montians boys a poznat celou Kanadu. To jsou velké cíle o kterých se nám asi jenom - bude zdát, ale kdo ví? Už jsme prohrádili pěkněj kus Evropského kontinentu a dá-li bůh sáraví a nějakěj ten dolar tak nám možná jednou posdraví a pokyne nám i slavná socha SVOBODY. Však náš cíl, kteroj jsme všeci co máme rádi Šumavu byl, je a bude vrcholek nej-hory Javora. Kdo by se také divil. - Gross Arber- Velký Javor- téměř čtyřicet let vzhlíželi trampové, turisté i obyvatelé z Železná Rudy v vrcholky této hory. Byl to i můj velký cíl a sen podívat se na nej-vrcholek Šumavy. Vlastnil jsem několik starejch pohledů této hory i Javoruhého jesera. Vzhlížel jsem k vysněnému cíli na obráskách a myslel si, že tím to kopší a žmítos. Ale- svět se otrásl a nenádně se stalo molajm. Horníci lidí si to ani neuvědomí, ale když si včonnate, že v komunistické totalitě nás kontroloval pohraničník už ve Volarech - sotva spatřil maskáče, tak tato naše byla skoro sáraz. Hraníční pásmo se rozlézalo dál a dál do vnitrozemí a kdyby to šlo, tak dál, tak by bdělo oko pohraniční stráže střesile linii někde u Vedraň. Spadla klec- nestalo se tak!

Již s oken vlaku je hora Javor majestátní a dominuje krajině stejně jako Ostrý- kdo jinak zvrný sdejším domorodým obyvatelstvem jako Kruc matky boží. Zde se zdá Šumava jiná než ta co známe tam dole u nás. Vrcholky nejsou salsenné a jejich skály se subatí do kraje ve slunci.

Ráno prší! Zatraceně, ještě včera bylo počasí jako fík a dnes zde máme pravej šumaváckej pař nečas. Přecházíme říčku Řeznou, ta dává své vody do veletoku Dunaje. Jdeme jen nalahko, jenom šracák a pár marek v kapse. Deštěm proběhneme Alibětínem-lovíme v kapsách pasy a jame v cizině. Přesněji řečeno v malém malebném městečku Eisenstein-jako by vše okolo vypadlo z malevánek pana Lady. Na chvíli zapomínáme na cíl naší cesty, a prohlížíme si městečko. Jen považte- teď v dubnu zde skoumáme jahody rajčata i hrozný vína. Před jedním z krásků matka vysvětluje svému synkovi"- Proč nemáme u nás jahody v Plzni? Na to se septej tadyhle tatínka-ten seděl na okresu. Tatínek možná okresní tajemník KSČ kouká jako sysel a přihloupě mlčí. Hledáme značky na horu která se skrývá v mlse. S padající deštěm, padá i štěstí. Nacházím na chodníku 50 feníků. Padá návrh nejit na Javor a hledat po ulicích drobný. Nakonec nás přeci jen zajímá červená značka, která začíná hned za městečkem u jakéhosi kurtu. Či hřiště. Čím stoupáme víc, tím je to horší. Prokletá mlha-nebejt jí, tak by naše cesta byla sranou. Značka jde po hlavní prašné silnici, pak najednou skok a je na pěšině v lese-ale mlha malej čtvereček fajn skryje. Stále se musíme vracet a našim havraním zraken v mlse pátrat při nadávkách po obou stranách stezky. Prokleli jsme bavorský značkaře a pějeme poprvé v životě chválu na naše. Pořád jdeme po červený IO. Dostáváme se přes Steinhütte na sedlo Brenas/IO34/ a znovu bloudíme. To již není mlha to je mlíko! Nakonec jdeme podle mapy kolem okraje lesa k stanici sedačkové dráhy. Zapadáváme do sněhového sněhu a boty jsou promočené. Jaro je tady-okolo začíná kvést devětšil, ale snih se stále drží. Konečně je na dohled budova lanovky. Jízda nahoru stojí 3,50 marky. Amí nás nenapadne jet nahoru -choeme mít horu v mohách. Chvíli nás láká myšlenka, vydat se nahoru mludou pod stožáry lanovky, ale toho sněhu. Ptáme se tlustého dědka u lanovky na cestu. Dívce mává tlapou, řve něco vo rusech-ukazuje na cestičku pod lanama a mile řve "Wain"! Rozumím a mízíme v mlse. Jistě volá na zdejší šandáry, že v lesích Arberu se pohybujou rusové!

Indiánským pochodem se blížíme po cestě k Velkému Javorskému jezeru. Ještě než tam stačíme dojít tak narážíme na zelenou značku vedoucí na vrcholek Javora. Snad bude bloudění konec! Stoupáme stále vzhůru a naše průvodkyně mlha se dává do pohybu. Okolo letí cáry tohoto nesmyslu který nás tak zdřel. Les se mění. Dole se ozvala houkačka asi nás již hledají! Les se již změnil -smrky a jalovce a horské strání. Po strání kde je tak půl metru sněhu se prokusuje mnoho potůčků. Hora začíná tát! Sem tam se rítíme s mocným šuchnutím o půl metru níž. Naše váha je asi větší než by jí unesl sněhový most. O kus dál je již cesta lepší, suchá. Potkáváme zdejší "sportmens" zdraví nás pozdraven "Zelený pozdrav". K naší obrovské radosti se mlha začíná po kusech trhat a sem tam prokukuje slunko. Z ničeho nic se pojednou opona mlh rozevřela a to co vidíme nás doslova omračuje. Dole pod náma údolí a nahore nad náma samotný vrcholek. Jsme pomalu u cíle. Také jsme překvapeni prostředím okolo nás. Začne vrcholky Boubína, Bobíka, Knišecího Stolce-ty jsou však zalesněné, tady je holá skála se skálama. Za několik minut stojíme u horské chaty a hledíme vzhůru k plochému vrcholku hory. Ztrácíme sounost a ženeme se k vrcholku hlubokým sněhem. Chvátáme také proto, aby si to počasí nerozmy slele a nepřátelská mlha znovu nezahalila výhled do údolí.

Vrcholek Grosser Arberu tvoří čtyři skupiny skal- Gr.Arber, Bernstein, Richard Wagner-spitze, Ostspitze. Na hlavním vrcholu je postaven kříž. Odměnou za nesnadný výstup je nám grand-pohled do údolí a na okolní vrcholky. Z kupovité spousty mraků jako kupky sena se ukazují špičky hor Ostrého a vedlejšího Malého Javora. Vítr sílí! Z prava je vidět Roklan a další hory. Dalekohledem /minuta-50 fen/ hledáme Alpy. Máme štěstí! V dálavě mezi letícími mořem mraků je opravdu spatřujeme. Obcházíme celý vrcholek a skoumáme radarové věže - vysílač. Ještě pár fotek a čas nás nutí jít zpět do údolí. V restauraci pod vrcholkem točí překrásně sbarvené tmavé pivo, ale... studený vítr zahání Eisen a žene nás do mlhy.

!!! Osada Černý havran přijme šerpy . Na květnový výstup na Velký Javor!!!

!!! Jen silná a zdravá!!!

Dolů jak již to bývá to jde lépe. Po zelené značce se dostáváme k Velkému Javorskému jezeru/Grosser Arbersee/. Podoba s Čertovo i Černým jezerem je podobná, ale voda je jasnější. Jezero je 4. na veliké a 15 metrů hluboké. V hospodě na břehu hraje falešně heligonka a někde do toho i celkem slušně jódluje. Je to pěkné, docela to zapadá do atmosféry celého okolí. Jdeme dál okolo vesniček samot, kde voní seno a štekají na nás bernardýni. Hlas svonu z městečka nás vede. Ještě kupte jeme pohled s jezerem/později zjistím, že je to jiné jezero/.

Někde za Alžbětínem, mě něco tlačí v botě-je tu kousek křemene. Ten se stal spolu s borovou šiškou vzpomínkou na cestu na Velký Javor.

Žit -T.O. Černý havran

Ještě jednou nej-hory Šumavy-nad 1300 m.

1. Velký Javor	-	1456 m	SRN - jihozápad od Ž. Rudy
2. Velký Roklan	-	1452 m	SRN - jihozápad od Modravy
3. Malý Roklan	-	1399 m	SRN - jihozápad od Modravy
4. Malý Javor	-	1389 m	SRN - jihozápad od Ž. Rudy
5. Plechý	-	1378 m	CSR - Trojmezská hornatina
6. Luzzý	-	1371 m	SRN - jižně od Modravy
7. Velká Mokřůvka	-	1370 m	CSR - Šumavské pláně
8. Blatný vrch	-	1367 m	CSR - Šumavské pláně
9. Boubín	-	1362 m	CSR - Boubínská hornatina
10. Trojmezská	-	1361 m	CSR - Trojmezská hornatina
11. Špičák	-	1351 m	CSR - Šumavské pláně
12. Jezerní hora	-	1343 m	CSR - Železnorudská hornatina
13. Steinfleckberg	-	1341 m	SRN - jihovýchod od Modravy
14. Hechkamm	-	1341 m	SRN - mezi Trojmezskou a Třístic
15. Debrník-Plesná	-	1336 m	CSR - Železnorudská hornatina
16. Svaroh-Kokrháč	-	1333 m	CSR - Železnorudská hornatina
17. Třístoličák	-	1332 m	SRN - Trojmezská hornatina
18. Smrčina	-	1332 m	CSR - Trojmezská hornatina
19. Malá Mokřůvka	-	1330 m	CSR - Šumavské pláně
20. Černá hora	-	1315 m	CSR - Šumavské pláně
21. Poledník	-	1315 m	CSR - Šumavské pláně
22. Grosser Falkenstein	-	1312 m	SRN - jihovýchod od Ž. Rudy
23. Zdanidla	-	1308 m	Železnorudská hornatina
24. Stráž-Poštovní hora	-	1308 m	CSR - Šumavské pláně
25. Třístoličák	-	1302 m	CSR - Trojmezská hornatina

Tímto číslem je Vosí řeka jen osadním časopisem. Léta jsme čísla která nám zůstávala navíc dávali zdarma na slezinách a i tomu kdo měl o ně zájem. Začal se množit názor, že píšeme jen o věcech okolo Černejch havranů. Ne, nemuseli jsme psát, ale to chce i příspěvky od jinejch lidí. Bohužel mimo stále dodavatele to většinou z rad naší osady se nikdo z protivínských hochů nesnaží dodat nic konkrétního. Zaplatpánbůh-osadníci nezlenivěli a tak je o budoucnost plátku postaráno. Samozřejmě, že časopis budou dostávat i kamarádi, co ho podrželi nad vodou a nezlenivěli. Stále budeme uveřejňovat naši osadní "tvorbu" - mapovat naše osadní akce-vejšlapy-vandry. Přibudou i rozhovary se zajímavějma lidma z našeho města a budeme rejpat do toho co nám mesedí. Je toho dost-třeba dění okolo slezin na Zastávce-stavba krematoria aj. Proto nařhajte osadníci i přátelé našeho plátku své brky a hurá do psaní. Odměnou vám budou další čísla Vosí řeky.

...můžeš snít o velkých dálkách
 o prachu zašlých cest,
 o rozkvetlých loukách
 a nebi plným hvězd.
 Můžeš snít o vaní ohni
 o tom jak šurá sise les,
 o zpěvu ranních ptáků,
 o jehličí co barvu má

...a co teď...
 „Hejhal“

DUBEN

MĚSÍC ZELENÝCH TRAV

	6	13	20	27
	7	14	21	28
1	8	15	22	29
2	9	16	23	30
3	10	17	24	
4	11	18	25	
5	12	19	26	